

A woman is seated on a dark wooden bench, wearing a long, flowing purple dress with a dark sash at the waist. Her hands are clasped in her lap. The background is a bright, warm light, possibly from a window with sheer curtains, creating a soft, golden glow. The overall mood is contemplative and serene.

KEĎ ZNOVA VZKLÍČI NÁDEJ

*Stane sa
pravou osadníčkou
kanadskej divočiny?*

JANETTE
OKEOVÁ

KEĎ ZNOVA
VZKLÍČI NÁDEJ

KEĎ ZNOVA VZKLÍČI NÁDEJ

JANETTE OKEOVÁ

Americký originál
When Hope
Springs New:

© 1986 by Janette Oke

Vydavateľ:

Published by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

Slovenské vydanie:

© 2023 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukováaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zdenka Buntová

Jazyková korektúra:

Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Originál obálky:

Jenny Parker

Foto na obálke:

Kristina Harris

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič, Ludmila Králiková

Tlač:

Tlačiareň Heidy, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89993-72-7

*S láskou a úctou venujem
svojej najmladšej sestre Sharon Violet Fehrovej
ako dôkaz pravdivosti úslovía,
že „posledný nie je o nič menej dôležitý“.
Vážim si jej vieru a obetavosť.*

*Sharon, táto kniha je pre teba,
tvojho manžela Richarda
a pre vaše deti
– Shawna, Erica a Amy.*

JANETTE OKEOVÁ sa narodila v mestečku Champion uprostred zelených prérií kanadskej provincie Alberta v rodine farmára a vyrastala obklopená smiechom a láskou. Absolvovala Moutain View Bible College v Alberte, kde sa spoznala so svojim manželom Edwardom, za ktorého sa vydala v máji 1957. Spoločne viedli niekoľko cirkevných spoločenstiev v Indiane a Kanade, neskôr strávili istý čas v Calgary, kde Edward pôsobil na univerzite a Janette sa venovala písaniu. Vytvorila takmer päťdesiat románov pre dospelých a pre deti, jej kníh sa predalo vyše dvadsaťdva miliónov.

Okeovci majú troch synov a dcéru. Všetky deti si založili vlastné rodiny a Edward s Janette sa tešia z dvanástich vnúčat. Manželia sa aktívne zapájajú do života miestneho cirkevného spoločenstva. Žijú v provincii Alberta v meste Didsbury na úpätí Skalistých hôr.

Obsah

1. Sťahovanie do neznáma	11	17. Počítanie dní	119
2. Dymové Jazero	17	18. Dar	127
3. Nový domov	23	19. Nedorozumenie	133
4. Snažím sa udomáčniť	29	20. Úľava	141
5. Dni samoty	35	21. Opäť spolu	149
6. Čučoriedkový koláč	41	22. Nový začiatok	153
7. Zima	45	23. Nové poriadky	159
8. Susedia	51	24. Ďalšia zmena	169
9. Jar	57	25. Odchádzanie	179
10. Sadenie	65	26. Athabasca	185
11. Zoznámenie	71	27. Nová komunita	197
12. Leto	79	28. Služba	205
13. Panika	85	29. Zima	211
14. Obrat	93	30. Nedeľné obedy	219
15. Po požari	101	31. Odpovede	231
16. Ťažkosti	111		

Kapitola prvá

Stáhovanie do neznáma

„Kedy tam už budeme?“

Dobiedzam ako malé dieťa, ale nemôžem si pomôcť. Vždy keď sa prehupneme cez ďalší kopec, zmocní sa ma vzrušenie, ale osady stále nikde.

Wynn sa chápavo usmial. „Už to nie je ďaleko,“ chlácholil ma. Lenže hovoril to už dosť dlho.

„Koľko kopcov ešte?“ spýtala som sa v nádeji, že ho donútim k zrozumiteľnej odpovedi.

Nahlas sa rozosmial. „Vypytyuješ sa ako malé decko. Koľkokrát sa ešte vyspím?“ doberal si ma.

Áno, naozaj som sa správala ako dieťa. Zdalo sa mi, že na ceste sme celú večnosť, i keď rozum mi hovoril, že to naozaj nie je až tak dlho – presne štyri dni, no tie mi pripadali ako týždne.

Wynn sa natiahol a stisol mi ruku. „Nechceš sa chvíľu viezť? Musíš byť uchodená, načisto sa vyčerpáš. Počkaj, skúsím zistiť od nášho sprievodcu, koľko nám ešte zostáva.“

Dal znamenie pohoničovi, aby zastal, a pomohol mi do takmer pohodlnej polohy na provizórnom sedadle. Znova sme sa pohli. Wynn obišiel rad drevorubačských vozov a šiel pohľadať vodcu našej nevelkej, ale pomaly napredujúcej výpravy.

Nebol preč dlho, o chvíľu sa znova vyhupol do idúceho voza a prisadol si ku mne.

„Nesiem dobrú správu. O štyridsaťpäť minút by sme mali byť na mieste,“ oznámil, krátko ma objal okolo pliec, zoskočil z voza a opäť sa kamsi stratil.

Štyridsaťpäť minút! Nejakto to zvládnem, ale aj tak sa mi to zdalo prídlho.

Na ceste sme boli štvrtý deň, kosti ma boleli, nos som mala spálený od slnka, ruky mi pokrývalo množstvo štípancov, komáre a mušky boli neodbytné. A väčšmi ma trápilo niečo iné.

Uvedomila som si, že moju nervozitu, uzol v stiahnutom žalúdku, spôsobil strach z neznámeho. Keď sme s Wynnom cestovali na našu prvú základňu na severe, nebola som ani zďaleka taká vystrašená. Na sever sme odchádzali krátko po svadbe a ja som sa tešila, že sa stanem súčasťou dobrodružného života svojho manžela, príslušníka Kráľovskej jazdnej polície.

Túžba zdieľať s Wynnom dobrodružstvá ma neopustila, ibaže toto sťahovanie bolo iné. V osade Bobria Rieka som zblízka spoznala život tamojších Indiánov a veľmi som si ich obľúbila. V Bobrej Rieke som zanechala, čo som poznala a milovala. Teraz budem začínať odznova.

Nie, nebála som sa, že by som si nenašla nových priateľov, skôr toho, ako si poradím bez tých starých. Veľmi sa mi cnelo za Nimmie. Neverila som, že by sa v northlandskom

kraji mohol nájsť človek ako ona. Aj Večernica a pani Samová, Malá laň a Anna mi budú chýbať. A čo ešte Wawasee, Jim Buck a ostatní moji žiaci! Bolo mi za nimi smutno. Taktiež za indiánskymi trapermi, s ktorými sme sa spriatelili, za ich jednoduchými príbytkami, ktoré som tak často navštevovala, za dymom z horiaceho dreva, dokonca aj za psami, čo večne cerili zuby. Vyhákli mi slzy a skotúlali sa mi po lícach. *Okamžite s tým prestaň*, napomenula som sa v duchu už po neviemkoľký raz od začiatku cesty. *Inak z toho ochorieš ešte skôr, než dorazíme na miesto.*

Presmerovala som úvahy na bezpečnejšiu pôdu a prinútila sa premýšľať, aký bude náš nový domov v Dymovom Jazere. Už si ho nebudem musieť dlho predstavovať, Wynn povedal, že o štyridsaťpäť minút sme tam, a minúty ubiehali, i keď pomaly, s každým otočením vřzgajúcich kolies.

Znova budem doma! jasala som v duchu. Po dňoch a nociach trmácania po cestách som sa tešila na horúci kúpeľ a spánok v skutočnej posteli. Na oknách budú siete proti komárom, budem mať dvere, ktoré sa dajú zatvoriť. Po dlhom putovaní v horúčave, daždi a vetre cez strmé kopce a močariská, po chodníkoch raz prašných, raz pokrytých mazľavým blatom mi trocha súkromia pripadala ako luxus. Čochvíľa budeme tam, už to nepotrvá dlho.

Pozrela som na oblohu. Od poslednej dažďovej prehánky sme prešli cez štyri kopce. Obloha nado mnou bola dokonale čistá. *Ešte štyridsaťpäť minút, možno už len tridsaťpäť, dovtedy sa určite nestihne zatiahnuť a znova nás zmáčať až na kožu*, prehovárala som samu seba, ale presvedčená som o tom nebola. Niekedy sa búrky strhli sčista-jasna, dovalili sa neuveriteľne rýchlo. Veľmi som dúfala, že do novej osady dorazíme v suchom oblečení. Už som sa nemala do čoho

prezliecť. Nevedela som sa dočkať, kedy vyložíme z voza koryto, aby som mohla vydrhnúť premočené a zablatené veci. Cestou sme ich mohli len hádzať na kopu do voza. Vezmú skazu, ak sa čím skôr nedostanem k praniu.

Pohonič pritiahol liace a zavelil príj, aby si záprah oddýchol. Zliezla som z voza. Pri chôdzi moja nervozita poľavila, len som sa nevedela rozhodnúť, či mám kráčať pred vozom, kde hrozilo, že ma záprah prejde, alebo za vozom, kde by som musela dýchať rozvírený prach, alebo popri voze, kde bola chôdza ešte namáhavejšia. *Radšej za vozom*, rozhodla som sa, *no mierne zaostanem, aby sa prach stihol trocha usadiť*.

Postála som, nechala voz, nech ma predbehne, a zatiaľ som sa rozhliadla, či popri ceste neuvidím nejaké lesné plody. Dúfala som, že v tejto oblasti rastú. Moje poháre na zavaraniny boli prázdne a pred zimou som ich chcela zaplniť.

Lenže nevyzeralo to sľubne.

V okolí sa určite niečo nájde, kraj je rozľahlý, povedala som si. Neverila som, že by tam nerástli žiadne bobule.

Vtom ku mne dobehol Kip. Na rozdiel odo mňa si cestu užíval, bol vo vytržení zo všetkých nových vecí, ktoré bolo treba preskúmať. Za celý deň som ho takmer nevidela. Behal sem a tam, raz sa držal pred kolónou vozov, potom zaostal, no podchvíľou sa vrátil, aby skontroloval, či som ešte tam.

Potľapkala som ho po hlave a on ma odmenil natešeným krútením huňatého chvosta. Oblizol mi ruku, vzápätí sa otočil a zmizol prv, než som sa mu stihla prihovoriť.

Wynn sa vrátil a priniesol poľnú fľašu s vodou.

„Nechceš sa napiť?“ spýtal sa a ja som si až vtedy uvedomila, že som smädná. S úsmevom som poďakovala a zdvihla čutoru k ústam. Voda bola vlažná, nie ako zo studne pri našom zrube, no osviežila hrdlo a zahnala smäd. „Čochvíľa

tam budeme," informoval ma Wynn. „Myslím, že by bolo dobré Kipovi nasadiť vôdzku. Je možné, že miestne psy budú voľne pobehovať po dedine.“

„Zase kamsi zmizol," odvetila som znepokojene. „Pred chvíľou sa tu ukázal a hneď utiekol.“

„Neboj sa, nebude ďaleko," ubezpečil ma Wynn a mal pravdu. Na zvuk jeho píšťalky sa Kip vynoril z podrastu pri ceste. Srst' mal špinavú, schlpenú a plnú lístia. Dychčal, jazyk mu visel z kútika papule, ale tváril sa spokojne, dokonca hrdo, že zažil nové dobrodružstvá.

Nemohla som si pomôcť, závidela som mu. Na rozdiel odo mňa nemal v očiach žiadne obavy. Wynn mu nasadil vôdzku a koniec mi podal. „Mal by som byť vpredu, keď vojdeme do dediny," povedal. „Nechceš sa ku mne pridať?“

Zaváhala som, nevedela som, či to chcem. S Wynnom po boku by som sa cítila istejšia, ale nepáčilo sa mi, že by som do novej dediny mala vojsť vystavená všetkým na obdiv. Pri predstave, že sa na mňa zameria množstvo zvedavých očí, mi zostalo úzko.

„Radšej zostanem s Kipom tu vzadu," zamrmlala som. „Bude tam rozruch, aspoň nebude tak vyvádzať, keď nebude v centre pozornosti.“ Wynn prikývol. Myslím, že uhádol, prečo nechcem ísť v čele kolóny.

Predné vozy zastali na temene kopca. Nemusela som sa pýtať prečo, domyslela som si, že náš nový domov leží hneď pod kopcom. Chcela som ho vidieť a zároveň som premáhala strach. Ako môže byť človek taký rozorvaný? Chciet sa rozbehnúť, aby videl, čo je vpredu, a zároveň sa toho pohľadu báť?

Wynn ma mlčky chytil za ruku, nato sklonil hlavu a oslovil nášho Otca: „Otče náš, ktorý si na nebesiach, prichádzame splniť novú úlohu, no nevieme, čo nás tu čaká. Len ty poznáš

potreby týchto ľudí. Pomôž nám ich naplniť. Pomôž nám byť starostlivými, súcitnými a láskavými. Pomôž Elizabeth zvyknúť si na novom mieste. Daj jej spoločenstvo a priateľstvá, nech môže pomáhať ľuďom, a udržuj nás vo vzájomnej blízkosti a pri tebe. Amen.“

Po Wynnovej modlitbe som sa mala cítiť oveľa lepšie a myslím, že sa mi naozaj uľavilo na duši, no zároveň mi pripomenula, koľko nových vecí a zážitkov nás čaká.

Usmiala som sa, aby som Wynna uistila, že som v poriadku. Vozy sa opäť pohli a my za nimi. Wynna jeho dlhé kroky čoskoro odnesú na čelo kolóny, aby stál tam, kde sa to od neho očakávalo.

Zaváhala som, držiac na vôdzke netrpezlivého Kipa. Počkám, až sa trocha usadí prach, kým sa vydám za manželom. Príchod nového strážcu zákona vyvolá v dedine poriadny rozruch, všetci si ho prídu obzrieť, a mne sa nežiadalo postaviť sa pred dav zvedavcov.

Kapitola druhá

Dymové Jazero

Naša nová dedina ležala na dne zalesneného údolia. Wynn mal pravdu. Bola väčšia ako Bobria Rieka, ale takisto zaostalejšia, obydlia boli roztrúsené ďaleko jedno od druhého. Akurát názov Dymové Jazero sa mi nevidel správny. V opare tichého letného popoludnia nestúpala dym ani z jedného komína.

Zastala som a blúdila očami po malých, nahrubo otesaných zruboch. Ktorý z nich bude náš? Kde budeme mať domov? V Bobrej Rieke sme bývali v zrube mimo osady. Zahľadala som sa na západný koniec osady, potom na východný, severný i južný, no zrub, ktorý by stál bokom od dediny, som nezbadala. A nikde som nenašla ani len náznak záhrady. Nechcelo sa mi veriť, že v dedine niet človeka, ktorý by si chcel niečo vypestovať. Ale naozaj som nevidela nič, čo by vyzeralo ako obrábaná pôda.

Aj z diaľky bolo jasné, že domy sú zanedbané. V porovnaní s obydliami Indiánov v Bobrej Rieke pripomínali skôr chatrče. Aj veľká budova v strede dediny, ktorú som odhadla

na obchodnú stanicu, vyzerala neporiadne stlčená a schátraná. Zmocnilo sa ma sklamanie.

Najradšej by som sa zvrtila na päte a vrátila sa do Bobrej Rieky, ktorú som dôverne poznala a milovala. Tam by ma privítali voňavé kúdoly dymu z horiaceho dreva, solídne vybudovaná a dobre zásobená obchodná stanica, náš pohodlný zrub na okraji dediny. Privítali by ma susedia a priatelia, udržiavané záhrady a množstvo lesných plodov v okolí.

Kip moju nostalgiu nezdieľal. Mykal za vôdzku a kňučaním mi pripomínal, že sa mám pohnúť a nasledovať kolónu vozov, ktorá už schádzala hrboľatou prašnou cestou, čo sa hadila po úbočí kopca.

Vytrhla som sa zo zamyslenia a začala zostupovať. Už som počula dedinské psy, zúrivým štekotom ohlasovali príchod cudzincov. Wynnove záprahové psy, ktoré sme viezli v klietke na druhom voze, im odpovedali hlasným zavýjaním.

Uprostred huriavku, ktorý spôsobili psy, sa ozvalo niekoľko výkrikov a ruky sa dvíhali na pozdrav. Prvý voz už spomaľoval, spod jeho kolies sa dvíhali kúdoly prachu.

Kipa som pritiahla k sebe. Počkám, až to vzrušenie trocha opadne, a do dediny vojdem až potom. V tieni vysokých borovic rastúcich popri ceste som zbadala väčšiu skalú.

Doviedla som k nej Kipa, sadla som si a pozorovala rozruch medzi domčekmi pod nami. Kip kňučal a trhal vôdzkou, kým som mu neprikázala, aby ostal ticho a ľahol si. Naveľa nechotne poslušol a ja som sa pohľadom vrátila k scéne v údolí.

Po niekoľkých minútach sa vozy znova pohli a o chvíľu zastali pred veľmi malým zrubom s prehýbajúcou sa strechou. Videla som, že Wynn dáva mužom pokyn, aby začali vykladať naše debny a škatule.

To musí byť nejaký omyl! zhrozila som sa. *Tá chajda nie je dosť veľká, aby sa do nej zmestila Wynnova kancelária, nieto naša domácnosť!*

Vtom mi hlavou prebehla optimistickejšia myšlienka. *Nie, určite sa od nás nečaká, že tam budeme bývať! Náš zrub ešte nie je pripravený a zatiaľ sa musíme uspokojiť s dočasným ubytovaním.*

Vykládka pokračovala a Wynn sa obzeral na kopec, kde som sedela. Vedela som, že ma hľadá a premýšľa, prečo mi to trvá tak dlho. Zdvihla som ruku a zakývala mu, že som v poriadku a už idem. Vzala som Kipa a spolu sme sa vydali dolu úbočím.

Zvedavým pohľadom som sa nevyhla. Keď som vchádzala do dediny s Kipom, ktorý nedočkavo napínal vôdzku, všade postávali skupinky ľudí. Biela žena bola pre nich zvláštne divadlo. Mala som inú pleť, iné vlasy, odlišné oblečenie – ešte aj môj chľpatý pes na vôdzke sa im zaiste zdal zvláštny.

Usmiala som sa a pozdravila ich v indiánskej reči. Bola som vďačná, že ju ako-tak ovládam.

Nikto mi neodpovedal na pozdrav, ba ani úsmev mi nik neopätoval. Len na mňa mlčky civeli a ustúpili z chodníka vedúceho k tej maličkkej chatke.

Keď som dorazila k Wynnovi, vydýchla som si od úľavy a dúfala, že jeho blízkosť odvráti upreté pohľady. Túžila som sa schovať za dvere, no v zrube sa nachádzali iba jedny a cez tie sa premávali muži, ktorí prenášali debny a škatule.

„Tak sme konečne tu,“ unavene riekol Wynn. S úsmevom dodal: „Už som si myslel, že si sa mi stratila.“

„Nemala som naponáhlo,“ vysvetlila som a Wynnovi myklo kútikmi, keď si spomenul, ako som sa celé predpoludnie v jednom kuse vypytovala, kedy už konečne budeme na mieste.